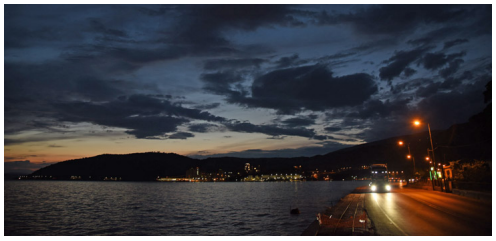
Κάτι τέτοιο ήταν το φετινό καλοκαίρι. Το πρώ το στη δίνη της πανδημίας, μα και το τελευταίο. Όχι ότι του χρόνου θα το έχουμε λύσει το πρόβλημα, αλλά σε κάθε περίπτωση υπάρχει η εκτίμηση ή έστω η αισιοδοξία ότι θα ήμαστε πιο πληροφορημένοι και καλύτερα προετοιμασμένοι. Το φετινό είχε την μοναδικότητα του πρώ του μετά την γενική καραντίνα, που ύστερα από τον καταθλιπτικό της φόβο, περάσαμε μάλλον γρήγορα σε μια επιπόλαια αντιμετώ πιση. Όχι όλοι, αλλά και οι λίγοι είναι αρκετοί για να προκαλέσουν μεγάλες ανατροπές. Για τον σωστό τρόπο αντιμετώ πισης γίνεται μεγάλη κουβέντα, για τις επιλογές της εξουσίας ακόμα μεγαλύτερη και για τις παράλληλες θεωρίες δύσκολα το παρακολουθεί κανείς.

Εικόνα ασυνήθιστη. Βασιλικός και αντισηπτικό που κρύβει το κεράκι, δίπλα – δίπλα πάνω στο τραπέζι, της ταβέρνας. Καλοκαίρι 2020.

Αν σε αυτά προστεθούν το παιχνίδι του ηγέτη των εξ ανατολών γειτόνων, την έλλειψη κάθε ουσιαστικής αλληλεγγύης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την εκ των πραγμάτων αδιαφορία του Ν.Α.Τ.Ο., για δυο κράτη μέλη του που φλερτάρουν με ένοπλη εμπλοκή και τα μονίμως παρόντα εδώ και μια δεκαετία οικονομικά αδιέξοδα, είναι δύσκολο να αποφύγεις το σκοτεινό κλίμα. Μολαταύτα το καλοκαίρι ήρθε, με το τέλος του Αυγούστου αναχωρεί και η κοινωνία προετοιμάζεται για ένα ασυνήθιστο φθινόπωρο και έναν απρόβλεπτο χειμώνα. Στο γύρισμα της καλοκαιρινής εποχής μια μικρή σειρά από εικόνες και λίγες λέξεις για τους θερινούς μήνες. Έτσι σαν μια διαφορετική παρακαταθήκη.

Κάθε άλλο παρά ανέφελο ήταν το θέρος του 2020. Όπως και αυτή η δύση στον Παγασητικό, την ώρα που οι δέσμες των φωτιστικών στοιχείων της νταλίκας δεν είναι ούτε νυσταγμένες ούτε βαριές, όπως τα ήθελε ο Μανώλης Ρασούλης, το 1982, στο ομώνυμο τραγούδι.

Τυχερό κομμάτι της πανίδας οι γλάροι. Περπατάνε, κολυμπάνε, πετάνε, δεν τους κυνηγά ο άνθρωπος και ελίσσονται πάνω από το υγρό στοιχείο. Τους τραγούδησε και ο Πάνος Γαβαλάς το 1966: *«Μες στα κατάρτια πετούνε οι γλάροι κι εγώ σου λέω έχε γεια».*

ΟΧΙ
ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ
ΕΚΤΟΣ ΚΑΔΟΥ

